

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Jaromíra Klepše a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: **M. Š.**
t. č. Věznice Ostrov, 363 50 Ostrov nad Ohří

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2024, č. j. 10.01-000387/24-0007

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým žalovaná žalobci neurčila advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen “zákon o advokacii”) z důvodu, že se ze strany žadatele jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce žádal o určení advokáta dle § 18c zákona o advokacii k zastoupení v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2024, č. j. 8 Tdo 259/2024-502, kterým bylo odmítnuto dovolání obviněného pro zjevnou neopodstatněnost. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 26. 6. 2023, č. j. 7 T 2/2023-391, odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců pro trestný čin v něm uvedený. Proti rozsudku Okresního soudu v Mostě podal žalobce odvolání, které Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 22. 8. 2023, č. j. 7 To 234/2023-434, zamítl.
3. Žalovaná uzavřela, že žalobce žádá o přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem, který však není další odvolací instancí. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že není oprávněn zasahovat do jurisdikčních činností obecných soudů, není vrcholem jejich soustavy a nemůže na sebe vztahovat právo přezkumného dohledu nad jejich činností, pokud tyto soudy ve své činnosti postupují ve shodě s obsahem hlavy páté Listiny. Úkolem Ústavního soudu není skutkové ani právní objasňování věcí patřících do pravomoci obecných soudů, a nebyl-li zjištěn extrémní nesoulad mezi právními závěry obecného soudu a vykonanými skutkovými zjištěními, nepřísluší mu hodnotit provedené důkazy ani to, zda tyto důkazy dostatečně objasňují skutkový stav věci. Ústavní soud může posuzovat pouze to, zda postup obecných soudů nevybočil v konkrétním případě z ústavních mezí a zda takovým postupem nebyla porušena stěžovatelova základní práva a svobody. V řízení o ústavní stížnosti není námitka nesprávnosti napadeného rozhodnutí sama o sobě významná. Vzhledem k tomu, že Okresní soud v Mostě, Krajský soud v Ústí nad Labem i Nejvyšší soud se v rámci svého rozhodnutí věci řádně zabývaly a svá rozhodnutí řádně odůvodnily, lze mít za to, že žadatel se svojí ústavní stížností bude zjevně neúspěšný. Jedná se tak o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.

II. Žaloba a vyjádření žalované

4. Žalobce nejprve zrekapituloval průběh řízení o jeho žádosti o ustanovení advokáta, a poté uváděl skutkové okolnosti trestní věci, za níž byl odsouzen k trestu odnětí svobody s tím, že se trestného činu nedopustil. Uvedl, že žádá o přezkum svého trestního řízení Ústavním soudem. Nesouhlasí se zamítnutím jeho žádosti. Žalobce v závěru žaloby uvedl, že žádá po žalované částku 700 000 Kč a vrácení lhůty k ústavní stížnosti.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žaloba není důvodná. Jediným žalobním bodem je polemika s důvodem, na kterém je vybudované nevyhovující rozhodnutí žalované. Žalobce nesouhlasí s tím, že jeho žádost není zjevně bezdůvodným uplatňováním nebo bráněním práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Kategorie zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva je v právním řádu upravena v zákoně o advokacii a dle judikatury se do značné míry překrývá s právní kategorií zjevné neúspěšnosti. Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce, jelikož jeho dovolací námitky nenaplnily dovolací důvod pro provedení věcného přezkumu rozhodnutí nižších stupňů. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí s tím, že jej považuje za součást svého vyjádření. V závěru uvedla, že předmět právní služby, pro kterou žalobce poptával určení advokáta, odpadl, neboť Ústavní soud

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobcovu ústavní stížnost odmítl. Je vyloučeno, aby byla navrácena lhůta k podání ústavní stížnosti.

III. Posouzení žaloby

6. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou.
7. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalobce a žalovaná souhlasili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Žalobce a žalovaná se k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili, jejich souhlas s takovým projednáním věci se tedy presumuje dle § 51 odst. 1 s. ř. s. věty druhé. Soud neshledal důvod nařídit jednání ani z důvodu dokazování. Veškeré pro věc podstatné podklady potřebné pro rozhodnutí věci vyplývají z předloženého správního spisu žalovaného, přičemž tím se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
8. Předmětem soudního přezkumu je posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby dle § 18c zákona o advokacii.
9. V první řadě je potřeba uvést, že podle § 22 odst. 1 zákona o advokacii se advokacie vykonává zpravidla za odměnu.
10. Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 44/21, vyložil, že podle čl. 36 odst. 1 Listiny se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Nezbytným předpokladem pro garantování přístupu k soudu je pak právo na právní pomoc včetně práva na účinnou právní ochranu, které vede i k naplnění rovnosti účastníků řízení podle čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 96 odst. 1 Ústavy (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 682/16 nebo I. ÚS 630/16). Právo na právní pomoc zakotvuje čl. 37 odst. 2 Listiny, kde je výslovně stanoveno, že každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku tohoto řízení.
11. Podle § 18 odst. 2 písm. b) zákona o advokacii ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak (dále jen „žadatel“), má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí právní služby podle § 18c.
12. Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii žadatel, který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.
13. V rámci ochrany práva osob na přístup k soudu může ve výjimečných případech vzniknout vztah mezi klientem a advokátem i rozhodnutím soudu nebo žalované dle § 18 odst. 2 zákona o advokacii. Žadateli se pak právní služba podle § 18c zákona o advokacii poskytuje bezplatně. Pokud jde o určení advokáta pro řízení před Ústavním soudem a v řízení před orgánem veřejné správy, hradí odměnu advokáta stát. V ostatních věcech, ke kterým je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

advokát určen podle § 18c, poskytuje advokát právní služby nadále na své náklady, případně má nárok na poskytnutí náhrady podle stavovského předpisu (§ 23 odst. 3 zákona o advokacii).

14. Ústavní soud ve shora citovaném nálezu poukázal na to, že právo na právní pomoc náleží každému, jeho subjektem je tedy každá fyzická i právnická osoba. Právo na právní pomoc musí být zajištěno všem, tedy jak osobám majetným, tak nemajetným (srov. nález sp. zn. IV. ÚS 2334/17). Rozšíření bezplatné právní pomoci je pak bezpochyby legitimním, žádoucím cílem směřujícím k posílení ústavní záruky práva na právní pomoc. Ústavní soud proto v dané věci zrušil ustanovení § 18c odst. 1 zákona o advokacii ve slovech „*jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují*“, neboť zákonodárce jím omezil právo žadatele obrátit se na Českou advokátní komoru s žádostí o určení advokáta k poskytnutí právní služby pouze na případy odůvodněné příjmovými či majetkovými poměry.
15. Byť Ústavní soud akcentoval rozšíření práva na právní pomoc k zajištění práv v čl. 36 odst. 1 a v čl. 37 odst. 2 Listiny v co nejširším rozsahu, současně vyložil, že pokud jde o případy odmítnutí poskytnutí právních služeb z důvodů zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva, na ty pamatuje postup upravený v § 18c odst. 5 a 6 zákona o advokacii. Takové případy je však nutné vždy posuzovat podle individuálních okolností konkrétní věci.
16. Podle § 30 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, fyzické a právnické osoby jako účastníci nebo jako vedlejší účastníci řízení před Ústavním soudem musí být zastoupeny advokátem v rozsahu stanoveném zvláštními předpisy.
17. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii platí, že Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby bezplatně žadateli, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují. Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2021, č. j. 8 As 138/2021-30, vyložil právní pojem „*zjevně bezdůvodné uplatňování práva*“, který v podstatě postavil na roveň kategorii zjevné neúspěšnosti návrhu dle § 36 odst. 3 s. ř. s. při rozhodování o návrhu na osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení advokáta v řízení před soudem. NSS uvedl, že „*podstatou obou institutů je neustanovit zástupce a nehradit jeho náklady z veřejných financí pro zbytečnost a nedůvodnost takového postupu. I kdyby byl zástupce ustanoven, jeho jakákoliv aktivita by nemohla vést k úspěchu ve věci. I přestože je tak slovní vyjádření obou ustanovení jiné, jejich význam je v zásadě shodný, pouze pojem použitý v zákoně o advokacii lze považovat za o něco málo širší.*“
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005-105, č. 909/2006 Sb. NSS, by zjevná neúspěšnost návrhu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. měla být zjištělná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování. Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72, ve kterém uvedl, že: „*Vlastnost „zjevně neúspěšného návrhu“, kterou zákonodárce vyjádřil pojmem „zjevně“, je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelnou „na první pohled“, jehož neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjištělná.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

20. Ze žaloby a napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce se domáhal u Ústavního soudu přezkumu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2024, č. j. 8 Tdo 259/2024-502, kterým bylo odmítnuto dovolání žalobce podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu.
21. Podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu Nejvyšší soud dovolání odmítne jde-li o dovolání zjevně neopodstatněné.
22. Nejvyšší soud v žalobcem napadeném usnesení 8 Tdo 259/2024-502 (které je veřejně dostupné na adrese <https://www.nsoud.cz/>), uvedl, že obviněný (v této věci žalobce, pozn. soudu) svoji argumentaci v převážné míře založil na polemice se skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů. Nejvyšší soud konstatoval, že námitky v posuzované trestní věci jsou obsahově shodné s těmi, se kterými se již v rámci obhajoby musely zabývat soudy nižších stupňů, které se s nimi podrobně a řádně vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí. V rozhodnutí byl obviněný dále upozorněn na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1337/17, podle kterého institut dovolání nezakládá právo na přezkum rozhodnutí nižších soudů ve stejné šíři jako odvolání. Obviněnému bylo v odůvodnění usnesení opakovaně řečeno, že soudy nižších stupňů se řádně zabývaly jednotlivými důkazy, jejich hodnocením a v odůvodnění svých rozhodnutí formulovaly příslušné závěry. Nejvyšší soud po posouzení dovolání uzavřel, že odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů jsou jasná, logická a přesvědčivá a soudy v souladu s procesními předpisy náležitě zjistily skutkový stav věci a vyvodily z něj odpovídající právní závěry, které jsou výrazem nezávislého rozhodování obecných soudů, tudíž nevykazují pochybení obviněným vytknutá. Dovolání tak bylo jako celek odmítnuto.
23. Žalobce i v nynější žalobě ve správním řízení proti rozhodnutí žalované polemizuje s tím, že ústavní stížnost není zjevně bezdůvodná a své závěry staví na argumentaci, že byl odsouzen za skutek, který udělal někdo jiný, přičemž trestní soudy rozhodly v jeho neprospěch. Žalobce se tedy fakticky domáhá dalšího přezkumu rozhodnutí obecných soudů, jelikož se domnívá, že byl krácen na svých právech, aniž by tato tvrzení více rozvíjel.
24. Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. II. ÚS 546/23, vyložil, že „není zásadně oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti trestních soudů, neboť nepředstavuje vrchol soustavy obecných soudů, ale zvláštní soudní orgán ochrany ústavnosti (čl. 81, čl. 83, čl. 90 Ústavy). Nepřísluší mu tedy přehodnocovat skutkové a právní závěry trestních soudů, a neposuzuje proto v zásadě ani jejich stanoviska a výklady ke konkrétním ustanovením zákonů, nejedná-li se o otázky ústavněprávního významu. Do rozhodovací činnosti trestních soudů je Ústavní soud oprávněn zasáhnout jen tehdy, pokud by postup těchto orgánů byl excesivní do té míry, že by překročil meze ústavnosti [například nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 1999 sp. zn. III. ÚS 224/98 (N 98/15 SbNU 17), ze dne 4. 7. 2001 sp. zn. II. ÚS 598/2000 (N 100/23 SbNU 23), ze dne 17. 5. 2001 sp. zn. III. ÚS 727/2000 (N 75/22 SbNU 145), ze dne 24. 5. 2001 sp. zn. III. ÚS 619/2000 (N 79/22 SbNU 165)].“
25. Soud poukazuje rovněž na závěry Ústavního soudu vyslovené v usnesení ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. IV. ÚS 1219/24, a to že Ústavní soud „není další instancí v soustavě soudů a není zásadně oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy (srov. čl. 83 a čl. 90 až 92 Ústavy). Úkolem Ústavního soudu v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy je ochrana ústavnosti, nikoliv běžné zákonnosti. Postup v soudním řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu a výklad a použití jiných než ústavních předpisů jsou záležitostmi obecných soudů. Je jejich úlohou, aby zkoumaly a posoudily, zda jsou dány podmínky pro použití toho či onoho právního institutu, a aby své úvahy v tomto směru zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

stanoveným postupem odůvodnily. Zásah Ústavního soudu je namístě toliko v případě těch nejzávažnějších pochybení představujících porušení ústavně zaručených základních práv a svobod, zejména pak kdyby závěry obecných soudů byly hrubě nepřiléhavé a vykazovaly znaky libovůle (shodně např. nálezy ze dne 11. 8. 2020 sp. zn. III. ÚS 3644/19, bod 28., či ze dne 8. 12. 2020 sp. zn. II. ÚS 623/20, bod 17.).“

26. Žalobce v průběhu celého trestního řízení zpochybňoval zjištěný skutkový stav, což učinil i v žalobě podané proti rozhodnutí žalované o neustanovení advokáta. Jak je uvedeno výše, úkolem Ústavního soudu není opětovné zjišťování a hodnocení skutkových závěrů obecných soudů. Pouhá polemika žalobce se skutkovými závěry soudů v trestním řízení nemůže být relevantním argumentem, pro který by mohl Ústavní soud rozhodnout o protiústavnosti rozhodnutí v trestním řízení. Ústavní soud, jakožto garant ústavnosti, je povolán k přezkumu rozhodovací činnosti obecných soudů pouze ve výjimečných případech při excesivních zásazích do žalobcových ústavně zaručených práv.
27. Soud při posuzování žaloby zohlednil aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala posouzením otázky, zda a za jakých podmínek může existující judikatura Ústavního soudu opodstatňovat nevyhovění žádosti z důvodu „zjevně bezdůvodného uplatňování nebo bránění práva“ ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii.
28. V rozsudku ze dne 9. 1. 2025, č. j. 4 As 168/2024-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhoduje-li Česká advokátní komora podle § 18c odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, o určení advokáta k poskytnutí právní služby, která má spočívat v zastupování osoby v řízení před Ústavním soudem podle § 30 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, její úvaha, zda ve věci jde o „zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva“ ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii, nemůže nahradit věcné posouzení Ústavního soudu. Nevyhovět žádosti o určení advokáta lze z tohoto důvodu jen při zjevné neexistenci procesních předpokladů řízení o ústavní stížnosti nebo jde-li z hlediska rozhodných skutkových okolností o věc v judikatuře Ústavního soudu již řešenou a vyslovený právní názor Ústavního soudu vylučuje, že by ústavní stížnost mohla být shledána důvodnou. V pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch určení advokáta.
29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že „Požadavek žadatele ve své podstatě směřuje, k přezkoumání rozhodnutí obecných soudů Ústavním soudem. Ústavní soud však není další odvolací instancí. (...) Úkolem Ústavního soudu není skutkové a právní objasňování věcí patřících do pravomoci obecných soudů, a nebyl-li zjištěn extrémní nesoulad mezi právními závěry obecného soudu a vykonanými skutkovými zjištěními (...), nepřísluší mu hodnotit provedené důkazy ani to, zda tyto důkazy dostatečně objasňují skutkový stav věci. Ústavní soud může posuzovat pouze to, zda postup obecných soudů nevybočil v konkrétním případě z ústavních mezí a zda takovým postupem nebyla porušena stěžovatelova základní práva a svobody zakotvené v Ústavě, Listině nebo mezinárodních smlouvách podle čl. 10 Ústavy. (...) V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka „nesprávnosti“ napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva.“
30. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na podporu svých tvrzení vhodně odkazovala na četné závěry Ústavního soudu, které se týkají přezkumu rozhodnutí obecných soudů. Závěrem žalovaná konstatovala, že soudy se v rámci svého rozhodování věcí řádně zabývaly a svá rozhodnutí v souladu se zákonem řádně odůvodnily, a to v souladu se stávající judikaturou. Na základě výše uvedeného žalovaná dospěla k závěru, že lze mít za to, že žadatel bude se svojí ústavní stížností zjevně neúspěšný a jedná se tak o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

bránění práva. Soud dospěl k závěru, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně vyložila institut zjevně bezúspěšného uplatňování práva a přiléhavě jej aplikovala na posuzovanou věc.

31. Žalobce opakovaně tvrdí, že soudy nedostatečně či špatně vyhodnotily jednotlivé ve věci provedené důkazy, což však není dostatečné tvrzení pro to, aby se věcí zabýval Ústavní soud. Z hlediska skutkových okolností posuzovaného případu se jedná věc, která byla Ústavním soudem opakovaně řešeny a ústavní soud pro tyto typově obdobné stížnosti zaujal stanovisko vyložené v bodě 25. a 26. rozsudku. Aby žádost žalobce nebyla zjevně bezúspěšná, musel by být v souladu s judikaturou Ústavního soudu tvrzen excesivní zásah do žalobcových práv v trestním řízení. Nepostačí tak pouhé tvrzení o tom, že žalobce se trestného činu nedopustil a žádá, aby celá věc byla přezkoumána Ústavním soudem. V daném případě je na první pohled ezřejmé, že neúspěšnost ústavní stížnosti je dána bez jakýchkoliv pochybností a dokazování.
32. Opakované překládání alternativního výkladu některých skutečností a odmítání závěrů obecných soudů by fakticky stavělo Ústavní soud do role další přezkumné soudní instance, k čemuž však Ústavní soud není povolán, k tomu soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2024, sp. zn. I. ÚS 583/24, podle kterého: *„Ústavní soud není povolán k tomu, aby řádně odůvodněné závěry obecných soudů jako výraz jejich nezávislé rozhodovací činnosti přehodnocoval.“*
33. Žalobcova tvrzení, kterými se domáhá přezkumu jeho věci u Ústavního soudu, tak podle názoru Městského soudu splňují předpoklad pro závěr, že řízení u Ústavního soudu by bylo neúspěšné. Žalovaná v napadeném rozhodnutí případně aplikovala rozhodnou judikaturu Ústavního soudu a postupovala proto správně, když žádost žalobce posoudila jako zjevně bezdůvodné uplatňování práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. V daném případě nejsou pochybnosti o tom, že ústavní stížnost byla odmítnuta.
34. Nad rámec posouzení žalobcova návrhu na zrušení rozhodnutí žalované soud poukazuje na skutečnost, že ve správním řízení proti rozhodnutí žalované není správní soud oprávněn rozhodovat o žalobcově nároku na zaplacení částky 700 000 Kč, který žalobce pouze velmi obecně zmiňuje na konci svého podání. Ve smyslu § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům. Podle § 65 s. ř. s. se žalobce v řízení o zrušení správního rozhodnutí může domáhat pouze jeho zrušení, případně vyslovení nicotnosti, přičemž ani jeden z těchto výroků nemůže založit žalobci právo zaplacení požadované částky. Žalobce nijak nekonkretizoval, z jakého titulu se požadované částky domáhá a soud není oprávněn si domýšlet nebo dotvářet žalobcova tvrzení. S ohledem na obecnost tvrzení žalobce nebyl soud schopen určit orgán, který by byl případně příslušný k projednání tohoto žalobního nároku, a proto nemůže dát žalobci případné poučení o procesních právech při uplatňování tohoto nároku.
35. Zdejší soud není rovněž ani oprávněn k tomu, aby rozhodl o vrácení lhůty k podání ústavní stížnosti. Ustanovení § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, které upravuje lhůtu pro podání ústavní stížnosti je kogentní, což znamená, že se od tohoto ustanovení nelze odchýlit a zmeškání této lhůty nemůže prominout ani Ústavní soud.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. S ohledem na okolnosti projednávaného případu, kdy žalobcova tvrzení směřují pouze proti skutkovému posouzení jeho věci v trestním řízení, avšak nejsou uplatněny žádné Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ústavněprávně relevantní argumenty a tvrzení o tom, že by v trestním řízení mělo být zasaženo do žalobcových základních práv, se soud ztotožňuje se závěry žalované, že žalobcova ústavní stížnost by byla zjevně neúspěšná. Úkolem Ústavního soudu není, aby byl další přezkumnou instancí a není tak vrcholem soudní soustavy. Z tohoto důvodu nelze žalobci určit advokáta k poskytnutí právní služby pro zjevně bezdůvodné uplatňování práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Další dílčí námitky soud neshledal důvodnými.

37. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť jí nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. května 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.